

GEDICHTEN

DOOR ANTHONIE DONKER

HET DUINPAD

Achter onherstelbre puinhoopen
van een dichtgestort bestaan
moet een weg naar het duin nog open
liggen niet ver hiervandaan.

Maar alzijds met getrokken wapen
staan mij vijanden in den weg.
Laat mij gaan, ik weet heg noch steg,
in het duinzand wil ik gaan slapen.

Ik zoek met mijn vage lantaren
het duinpad, laat mij met vrêe,
een stil pad waar het hart kan bedaren,
en de ruimte, de verte, de zee. —

ANTHONIE DONKER

HET LAATSTE RECEPT VAN DEN DOKTER

Haast kan ik niet meer,
Doch geef mij papier.
Hier schrijf ik het neer:
Laat gaan, laat geschieden!
Waar komt het op neer?
Het reeglen, verbieden
Bederft nog veel meer.
Geloof niemand. Doe eer
Wat andren ontrieden.
Laat de gunst en de eer
Aan fortuinlijke lieden.
Je moet meer en meer
Gaan spelen, maar aan
Het loven en bieden,
Het leege verkeer
Blijf tegenstand bieden,
Altijd, altijd weer.
— Hier, jonge adept,
Mijn hand wil niet meer,
Maar houd het in eer,
Dit onleesbaar recept.

GEDICHTEN

DE EENIGE

Allen ontvallen ons. Alles ontnemt
het leven. 't Liefste, onvoorzien, vervreemdt.
En niets dat stand houdt op den langen duur.
Eén trouwelooze slechts wacht trouw zijn uur,
Hij die onzichtbaar maar aanhoudend ons
Op grooten, allengs kleiner afstand volgt.

EEN VLAM

Iederen dag wordt de wereld kleiner,
kleiner het eiland waar wij ons bevinden,
kleiner het aantal van de beminden,
iederem dag.
Dieper wordt iederen dag de klove,
dieper de afkeer, de trieste gedachte
hoe weinig van menschen valt te verwachten.
De een na den ander vermindert, wordt dof.
Ik denk aan mijzelf, ik wil weten of
het verval mij al iets van de kracht ontnam
waarmee ik mij voornam dat ik een vlam
zou blijven, iederen dag.

ANTHONIE DONKER

VERBLIJFPAS

Gaandeweg wordt het mij duidelijk
dat ik een vreemdeling ben
in Jeruzalem, in Amsterdam,
overal waar ik kom
in een wereld onverlost,
uit een andere wereld gedrost,
nergens geheel op mijn plaats
ga ik verbijsterd om,
en ik ben maar door blijven lopen
in den doffen slaapzwaren nacht
door de leege wakende straten
van de omgekeerde stad,
of ik iets in die desolate
woestijn nog te zoeken had.
Doch omdat ik geen adem kan scheppen
buiten dat waar ik op wacht,
alleen door het zineloos hopen
dat ik plotseling vleugels zal reppen,
dwaal ik onophoudelijk om,
en mijn holle voetstap weerkaatst
hard tegen blinde muren,
maar mijn stem, mijn stem blijft stom.
O wereld niet te verduren,
toch kan ik hier niet vandaan
— die losprijs heb ik bedongen
en ik vraag het nu voor het laatst —

GEDICHTEN

voordat ik heb geroepen,
voordat ik heb gezongen.
Daar liggen de glimmende pleinen,
de zwarte beslagen stoepen.
Ik voel de straatsteen deinen,
maar ik loop tot het uur zal slaan
dat de hemelsche granaat
van het onweerstaanbare woord
in het stadsgezicht openslaat.
Met de stem uit dat andere oord
zal ik roepen zoo doordringend,
zingen zoo handenwringend,
zoo de gansche stad omringend
tot het ieders rust verstoort.